VARGA ZOLTÁN

Peches nap

Hát szóval, ha kérdeznének, s netán még igazat is akarnék mondani... hát, szóval, én nem is tudom... Azzal kezdeném tán, hogy peches napom volt. Mert hogy csakugyan az volt. Határozottan!... Mert ugyan melyik napomat lehetne, ha nem éppen ezt, peches napnak nevezni?

Na meg ideges is voltam, de hát ez is része a pechnek. Különben is, ilyenkor, áruszállítás napján, mindig ideges vagyok. Pedig az ilyen munkához jó idegek kellenek, úgyhogy, ha valakiből épp ez hiányzik, jobb, ha másfelé tapogatózik. Úgyhogy akár ezért is gyakran gondoltam már rá, hogy felhagyok vele, és más után nézek. Sőt! Hogy csak ezt az egyet még, ez lesz az utolsó fuvar! Kész, nem vállalok többet, elég volt!... Csak hát, akit a gépszíj egyszer elkapott, annak... annak, ugye, pechje is lehet. Meg hát az ilyesmiből nem is könnyű kiszállni, nem örülnek neki, nem veszik épp jó néven az embertől.

És eddig szerencsém volt, mindig szerencsém. Akármennyire féltem a pechtől. Talán épp ezért. Körültekintésre intve magamat, előrelátásra, óvatosságra. Odafigyelésre a baljós jelekre. Amelyek aznap, vagy inkább már előző este, csakugyan nem a legjobbak voltak. Mert hát az időváltozást előre a csontjaimban éreztem. És hát tényleg. Reggel makacsul maradó félhomály, mindent átjáró nyirkosság, szitálás, majd kövérebb cseppek is, júliusi október, így is mondhatjuk.

De különben minden rendben: a kocsi tövirül-hegyire átnézve, a tartály csordultig, az áru biztos helyen. Úgy, ahogy a nagykönyvben meg van írva.

Éppcsak az ébredésbe csúszott be egy kis késés, ami főleg ilyenkor, ilyen nyamvadt, ágyban marasztaló hajnalokon szokott velem előfordulni. Negyedórányi mindössze, semmiképp se behozhatatlan. Úgyhogy már csak emiatt se kellett volna az erdei utat választanom. Nem is volt rá igazán okom, betervezett meg semmiképp se volt, inkább csak úgy beugrott közben.

Pedig mondhatom, simán indult az egész. Nem volt túl nagy a forgalom, százzal mehettem, százhússzal, ami nálam megszokott tempónak számít. Nem kellett sokat előznöm, engem se sokan előztek. Nem mintha az ilyesmi valaha is izgatott volna, ilyen munka mellett a legénykedés egyenesen életveszélyes.

Kék fény meg végig sehol. Legalábbis egészen Cs.-ig. Mert hogy Cs. felé közeledve a szembejövők közül ketten is figyelmeztetőleg rámvillantottak. Lesben állnak, bemérnek, jó lesz vigyázni.

Úgyhogy talán mégis emiatt választottam az erdei utat. Látszólag kapásból, csak mert éppen ott volt előttem. Még ha gondolhattam volna is, ha az előír-

takhoz tartom magam, nem fognak belém kötni. Azaz hogy... mert hát annyit azért mégis tudni kell, hogy a „járt utat járatlanért el ne hagyj!" aranyszabálya ennél a munkánál nem feltétlenül számít betartandónak. Nem, mivel egyhetente, ugyanazon időpontban szabályszerűen közlekedő kocsi, akár még szemet is szúrhat. Éppen mert soha semmi baj, hátha éppen ettől számít gyanúsnak. Mert hogy ki tudja, melyiküknek mikor mi jut eszébe? Miért is ne, ha egyszer nekem is eszembe jutott. Éppen akkor ott, az erdei úthoz érkezve. Azzal együtt, hogy ha véletlenül *tényleg* megállítanak, netán a kocsit át is vizsgálják, még ha az árut nem is találják meg, akkor már *tényleg* késésben leszek. És hát a főnök nem szereti az ilyesmit, nagyon nem szeret idegeskedni. Amiért is, ha bekanyarodok, minden lassításra kényszerítő zötyögős terep ellenére, holtbiztos, hogy sikerül az esetleges késést behozni. Vagy akár a szokottnál is előbb érkezni. Amit a főnök sose bán, sőt, csak a késést rühelli... És hát ez az erdei út valójában nem is volt számomra járatlan, olykor-olykor azelőtt is átvágtam rajta. Egyszer még egy őzsuta is nekem jött, s olyan szépen ki is nyúlt, hogy sajnáltam is otthagyni. Lett is volna hely a csomagtartóban. Csakhát én a leckét már akkor is tudtam: nem ajánlatos halmozni a dolgokat, nem jó a kevesebbért a többet megkockáztatni, aki bankrabolni megy, álljon ellen a zsebelés kísértésének. Tartsa magát a menetrendhez, maradjon egyenesben.

Úgyhogy a suta maradt, s maradtam én is. Távol az erdei úttól. Egy időre legalábbis, de lehet, hogy végleg. Őszintén szólva nem tudom, egyszer-kétszer talán mégis átvágtam rajta.

Hanem azért a vadcsapást, az ösvényt, azt igen. Azt azért jó lett volna megjegyezni magamnak.

Ahonnan a suta felbukkant. Teljesen váratlanul, minden előzmény nélkül.

Úgy, ahogy az öreg is most, a bicajával. Ugyanolyan váratlansággal és ugyanott. Mivel hogy hát mérget veszek rá, hogy ugyanott történt. Oldalról hajtott belém, pontosabban a kocsi hátsó részébe.

Ugyanúgy is terülve el. Miközben én ugyanúgy a fékbe tapostam.

Azzal a különbséggel, hogy nem maradt ott mozdulatlanul. Ellenkezőleg, megpróbált feltápászkodni. Megpróbált, de visszahanyatlott. Egymás után kétszer is, sőt próbálkozott volna harmadszor is, miközben még valamit motyogott is. Feltehetőleg a segítségemet várva, vagy talán kérve is tőlem. Hű, az Istenit!, jutott eszembe... De azért, idegek ide vagy oda, nem felejtettem el, hogy az ilyen munkánál elsősorban kapcsolni kell, idejében kapcsolni. Mégpedig most egyből rükvercbe.

Aztán újra előre, egymás után kétszer, de tán háromszor is, nem tudom, hányszor... Mindenesetre, mikor tovább indultam, úgy tűnt, csend van mögöttem. Tökéletes csend, az erdő csendje.

Úgyhogy ki hitte volna!

Mert amikor rákattant a csuklómra a karperec, először mindenképpen azt hittem, amit hihettem. Hogy hát az áru miatt, valaki beköpött minket. Később értettem csak meg... sőt most se értem. Még ha nincs is okom kételkedni a rátalálók és a mentők vallomásában. Nem értem, mert egyszerűen nem értem. Hogy lehetett ennek ennyi szuflája? Csakhogy még kinyöghessen néhány szót. Annyit csak, hogy meg ne úszhassam.

Vagyis egyszerűen peches napom volt. Peches, és kész. Semmi több ennél.

1998